

Deze prachtige oude stad verbergt
levensgevaarlijke geheimen

KIKI VAN DIJK FLORENCE

THRILLER

1

De vrouw keek gespannen naar het bericht op de computer. Dertien woorden, meer mochten het er ook niet zijn. Aandacht trekken was nu het belangrijkste, de verklaring kwam later wel.

De vrouw nam een slok van haar cappuccino en keek zo achteloos mogelijk de ruimte rond. De afgebladderde muren waren behangen met vergeelde posters en de houten stoelen pasten geen van alle bij elkaar. Het studentencafé zat gelukkig vol, precies zoals ze had gehoopt. De meesten zaten met een koptelefoon op achter hun eigen laptop. Sommigen staarden met z'n tweeën naar het grote scherm van een gehuurde computer, zwoegend op een studieopdracht of verzonken in een videogame. Dit was de enige locatie in de stad waar nog desktops stonden die je per minuut kon betalen, zoals vroeger in internetcafés. Vanochtend om negen uur had ze er meteen een geboekt, om zeker te zijn van een plek. Opnieuw keek ze naar de klok boven de bar. Nog twintig minuten, dan zou ze het bericht versturen.

Clea gleed uit bed, pakte haar telefoon van het nachtkastje en blies de coke eraf. Tien over half tien, ze was al te laat. Eigenlijk had haasten geen enkele zin meer, maar ze wilde hier weg en graaide naar haar kleren op de grond. Ze schoot in haar spijkerbroek en gympen en trok haar shirt zo snel over haar hoofd heen dat het bleef hangen in haar oorbel. Ze beet op haar onderlip om het niet uit te schreeuwen van de pijn. Alleen een binnensmondse kreun klonk door de kamer.

Gelukkig bleef zijn donkere lichaam roerloos liggen. Zijn armen waren wijd uitgespreid, alsof hij net voorover op bed was gevallen, en zijn gezicht lag half begraven in de lakens. Als zijn naakte rug niet langzaam op en neer had bewogen, had ze kunnen denken dat hij dood was. Nu wist ze dat hij gewoon totaal out was en het nog wel een paar uur zou duren voordat hij ook wakker werd.

Clea pakte haar tas van een kapotte stoel en zag zichzelf in de spiegel boven de wastafel. Haar rode krullen hingen als dik touw slap om haar hoofd en haar huid was zo bleek dat ze zonder haar sproeten licht had gegeven. De zon scheen dwars door de gescheurde grijze vitrage en stofdeeltjes dwarrelden om haar heen. Ondanks het open raam rook de kamer net zo muf als de kroeg waar ze gisteren te lang was blijven hangen. Ze was drieënveertig, wat deed ze in godsnaam in dit studentenhok?

De deur van het café zwaaide open en de warmte van de steeg sloeg naar binnen. De vrouw schrok op maar ontspan-

de toen twee jonge studentes lachend het café in liepen. Die twee hoorden er niet bij, dat wist ze zeker.

Hier was ze voorlopig veilig, ze moest zich niet gek laten maken. Althans niet nu. Ze moest eerst rustig alle stappen doorlopen, anders zou haar hele plan mislukken.

Uit haar tas pakte ze een goedkope Nokia, peuterde het klepje los en schoof de simkaart erin. Het papiertje met het geprinte nummer legde ze ernaast. Over een uur en een kwartier zou ze dat hier moeten achterlaten. Ze hoopte dat ze voor die tijd zou reageren. De vrouw keek weer op de klok. Nog zestien minuten.

Op een tafel vol lege bierflesjes, verfrommelde sigarettenpakjes en studieboeken die nog in het plastic zaten zag Clea zijn portemonnee liggen. Twee briefjes van tien staken eruit. Toen ze hem oppakte, plakte het nepleer aan haar vingers. Ze propte de tientjes er beter in en deed er vijftig euro bij. Als vergoeding voor de eindeloze rij gintonics die hij gisteravond had besteld, al zou hij misschien denken dat ze hem voor iets anders betaalde. Niet dat dat haar ook maar iets kon schelen, de kans dat ze hem hierna nog eens tegen zou komen was nihil.

Achter zijn bankpas zag Clea zijn rijbewijs zitten en met haar duim schoof ze hem eruit. *Remco Dalens*. Vannacht had ze hem de hele tijd Marco genoemd en daar leek hij geen probleem mee te hebben gehad. Zoals gebruikelijk had ze hem ook niet haar echte naam gegeven. Tijdens dit soort avonden stelde ze zichzelf meestal voor als Emma,

een naam die zo algemeen bekend was dat iedereen hem meteen weer vergat.

Rechtsonder zag ze zijn geboortjaar staan, 1999. Met-een klapte ze de portemonnee dicht en gooide hem terug op tafel. Hij was pas drieëntwintig, zo jong had ze ze nog niet eerder gehad. Hij leek ouder, misschien wel door zijn baardje, maar zijn zoekende vingers hadden hem al wel een beetje verraden. Hij was te gehaast, miste haar hints in bed en had te veel lawaai gemaakt. Een avond om heel snel te vergeten.

Clea ritste haar tas open, vond een elastiekje en deed haar haren in een hoge knot. Daarna stak ze haar hoofd onder de kraan, nam een paar slokken en plensde wat water in haar gezicht. In de spiegel zag ze nu rode wangen maar haar ogen stonden nog net zo flets. Daar zou ze zo meteen ongetwijfeld commentaar over krijgen.

Voor de laatste keer keek ze naar het bed waar Remco nog steeds roerloos lag en deed daarna zachtjes de deur open. Het trappenhuis lag vol afgetrapte schoenen, vuilniszakken en versleten jassen. Alle deuren waren gelukkig nog dicht en zonder dat ze iemand tegenkwam bereikte ze drie verdiepingen lager de gemeenschappelijke voordeur.

Pas toen ze buiten op de stoep stond, deed Clea haar telefoon weer aan. Zoals verwacht stroomden meteen tientallen appjes binnen. Ze kon ze nu niet langer negeren en belde het vertrouwde nummer. De tirade kon beginnen.

Nog drie minuten. Voor de zekerheid las de vrouw het bericht nog eens.

Hier een stem uit het verleden. Kun je zo snel mogelijk contact opnemen?

Ze hoopte maar dat het prikkelend genoeg was, zonder alarmerend te zijn. Als ze het goed had ingeschat, dan zou haar oude klasgenoot hier zeker op reageren. De vraag was alleen of dat snel genoeg zou zijn.

‘Signora?’

De vrouw keek op.

Naast haar stond een jonge man met een kaalgeschoren hoofd en forse zweetplekken onder zijn oksels. Waar kwam die ineens vandaan? Hij was niet groot, maar wel breed en hing net te ver over haar tafel heen. Ze leunde naar achter.

‘Che cosa? Wat is er?’ vroeg ze.

‘Sorry, ik wilde u niet laten schrikken.’

Terwijl de jonge man haar strak aankeek, gleeed zijn hand naar zijn broekzak. Haar keel kneep samen terwijl ze zijn vingers volgde. Greep hij nu naar een mes?

‘Is deze van u?’ vroeg hij en hield een rood schriftje omhoog.

‘Zeker.’ Ze griste het boekje uit zijn handen. ‘Hoe kom je daaraan?’

Ze wist dat ze onaardig klonk, maar ze kon geen enkel risico nemen. Hij kon een van hen zijn. Hij wees onder de tafel naast haar. ‘Daar lag het, op de grond. Misschien was het net uit uw tas gevallen?’

Hoewel dat zeer onwaarschijnlijk leek, bedankte ze hem toch.

‘Niet in gelezen, hoop ik,’ zei ze iets vriendelijker.

De jonge man grinnikte. ‘Dan moet ik volgens mij eerst Nederlands leren.’

Ze glimlachte ook, maar haar mond voelde droog. Hij had dus wel degelijk in het schriftje gekeken. Had hij het dan ook uit haar tas gejat? Wat dacht hij erin te kunnen vinden?

‘Nogmaals veel dank,’ zei ze en stak het schrift terug in haar tas.

‘Piacere mio.’

Terwijl de jongen terugliep naar de bar, keek ze weer op de klok. Nog maar een minuut. Ze dronk het laatste restje van de cappuccino op, pakte alvast haar tas en volgde de handelingen van de jongen, die nu een espresso bestelde. Hij leek geen aanstalten te maken om met iemand contact op te nemen, maar ze mocht hem niet uit het oog verliezen. Zodra hij toch zou gaan bellen, had ze nog maar een paar minuten om weg te komen. Ze moest op alles voorbereid zijn.

‘Ik weet het. Natuurlijk, ik ben stom en chaotisch.’

‘Chaotisch?’ herhaalde haar moeder. ‘Asociaal bedoel je waarschijnlijk.’

‘Nee, dat bedoelde ik niet, maar...’

‘Hou maar op,’ onderbrak haar moeder haar meteen. ‘Ik heb geen zin in dit gehacketak. Je wist al weken dat de vergadering om half tien begon. Gisteren heeft Nanette je nog een herinnering gemaild. Je hebt simpelweg geen excuus.’

Clea ontweek een fiets die vlak voor haar langs over het plein heen schoot. ‘Als jij dat zegt...’

‘Dan is het waar. Dat klopt. Nou, gelukkig was iedereen bereid de Zoom een uur uit te stellen. Half elf, red je dat wel?’

De zon scheen door de platanen en Clea kneep haar ogen een beetje samen. Het licht prikte, maar toch voelde het prettig. Alsof langzaam haar hersenen werden aangezet en ze de omgeving steeds helderder begon te zien. Dit was haar favoriete plein in Den Haag. Op nog geen tweehonderd meter van de grote ministeries en het voorname Binnenhof, maar wel aan de rand van Chinatown, met zijn ranzige massagesalons en scharrige supermarktjes. Precies in die tussenruimte voelde ze zich thuis.

‘Clementine? Hoorde je wat ik zei?’

Ze zuchtte. ‘Ja, mam, ik denk dat ik half elf wel red.’

‘Het was eigenlijk geen vraag.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Nou, tot straks dan maar.’

Clea drukte het gesprek weg en keek naar de klok van de Nieuwe Kerk. Tien uur, ze kon nog net een broodje haring halen. De enige kansrijke remedie tegen een kater. Simonis was gelukkig al open.

Terwijl ze achter twee vuilnismannen in de rij aansloot, checkte ze de rest van haar berichten. Veel was reclame en klikte ze direct weg, maar bij een Facebookbericht van ene Tom Klein bleef haar blik hangen.

Hier een stem uit het verleden. Kun je zo snel mogelijk contact opnemen?

Ze had geen idee wie Tom Klein was. Een paar dagen geleden had ze wel zijn vriendschapsverzoek geaccepteerd, maar dat was vooral omdat iedere onbekende ook een potentiële klant kon zijn. Helaas waren er te veel stemmen uit haar verleden waar ze helemaal niet aan herinnerd wilde worden en zonder te reageren stopte ze haar telefoon terug in haar achterzak.

‘Met uitjes?’ vroeg de oude vrouw met een schort vol vetvlekken.

Clea schudde haar hoofd. Haring kon ze vierentwintig uur per dag eten, maar uitjes voor haar eerste kop koffie ging te ver.

‘Weer een avondje doorgezakt?’

‘Mwah, viel mee,’ loog Clea.

‘Nou, wijfie, als ik jouw leeftijd had, wist ik het wel, hoor. Ik zou het er ook van nemen. Zeker nu, met die zwoele zomeravonden.’ Haar schorre lach bulderde door de winkel en ze stootte de man naast haar aan. ‘Heerlijk toch, schat, van die bezwete lichamen.’

De man schoof de bestelling in een roodgeblokt servetje naar Clea toe. ‘Geloof me, ze spreekt niet uit ervaring.’

Nu moesten meer mensen in de rij lachen en vlug pakte Clea het broodje met twee handen aan. Ze nam meteen een grote hap zodat ze niet meer behoefde te antwoorden. Dat haar telefoon in haar achterzak begon te trillen negeerde ze maar even.

2

De vrouw staarde naar het scherm. Het was nu zeven voor half elf en ze had voor de tweede keer het bericht verstuurd. Even had ze overwogen om de tekst aan te passen, maar ze had uiteindelijk bedacht dat de kracht juist in de exacte herhaling zou zitten. Dat zou de meeste vragen oproepen en Clea hopelijk over de streep trekken om te reageren.

Ze scrollde door de Facebookpagina van haar oude klasgenoot. Ze had de foto's deze week al een paar keer bestudeerd. Het viel haar nu pas op dat alle posts werkgerelateerd waren. Niet één vakantiekiekie of blijde gezinsfoto naast de kerstboom. Zou Clea ook single zijn? Of wilde ze gewoon niet meedoen aan die flauwekul van onrealistisch gelukkige families?

De beelden die Clea wel had geplaatst, bevestigden vooral hoe druk en succesvol haar bedrijf was. Over de laatste award die ze had gewonnen – voor de restauratie van Compositie met gele lijnen van Mondriaan – had ze uitgebreid gepost. De media-aandacht rond die uitreiking had vorige week zelfs Italië bereikt en was de reden geweest dat

ze vol overtuiging Clea voor de taak had uitgekozen.

Nu begon ze ineens te twifelen of dat wel verstandig was geweest. Waarom had ze eigenlijk gedacht dat haar inmiddels beroemde klasgenoot zou reageren op een raar verzoek van een onbekende man?

Clea veegde haar vette vingers aan haar spijkerbroek af, toetste de code in en duwde de deur van het atelier open. Mathijs keek direct op en hief zonder iets te zeggen zijn handen vragend in de lucht.

‘Ja, ik weet het, ik ben te laat,’ zei Clea en ze gooide haar tas op tafel. ‘En ja, ik zie er niet uit.’

Mathijs glimlachte. ‘Rustig maar. Ik wilde alleen vragen of je zin had in koffie.’

‘Zin? *Dying for it*, zul je bedoelen.’ Ze liet zich op de bank zakken. ‘Jezus, wat is het al warm.’

‘Hierbinnen valt het gelukkig mee. Die nieuwe airco doet het prima.’

‘Dat mocht ook wel.’ Ze pakte haar telefoon uit haar tas. ‘Tienduizend euro, pure diefstal. En alleen omdat het Rijks opeens nieuwe eisen stelt aan de *climate control*.’

‘Niet alleen het Rijks, hè. Alle musea willen dat nu.’

Ze zuchtte. ‘Je hebt gelijk. Zoals altijd. Nou, kom maar op met die koffie.’

Mathijs legde zijn kwast naast het doek van Degas en liep naar het keukentje. Terwijl hij de verse bonen maalde, legde hij uit dat Sylvia van de Barnes Collection net had gebeld.

‘Nu alweer?’ Clea keek op de klok boven het fornuis. ‘Het is daar nog niet eens half vijf ’s ochtends.’

‘Ze is niet in Philadelphia maar op een veiling in Londen. Ze wilde je persoonlijk spreken en stelde voor om morgen voor een meeting over te vliegen.’

Clea schudde haar hoofd. ‘Nee, dat kan niet. Ik moet de Cézanne deze maand afmaken.’

‘Dat zeg je al de hele zomer.’

‘Daarom juist. Het moet nu echt gebeuren.’

Mathijs zette de koffie voor haar neer en schoof zijn leesbril in zijn grijze krullen. ‘Luister, Clea, ik zeg dit als je oudste vriend...’

‘En enige,’ onderbrak ze hem en ze nam een slok koffie.

‘Wat enige?’

‘Je bent niet alleen mijn oudste vriend, maar ook mijn enige.’

‘Totale onzin natuurlijk en dit is nou precies wat ik bedoel.’ Mathijs ging nu wijdbeens staan. ‘Je neemt niets meer serieus.’

Clea nam nog een slok en keek het atelier rond. In de loftachtige ruimte hingen verschillende schilderijen. De meeste waren afgedekt met stofdoeken, maar op twee ijzeren ezels naast elkaar stonden de Degas en een Cézanne. De twee ballerina’s naast de drie appels. Tijdgenoten waren ze, allebei impressionisten, maar toch totaal verschillend. Vorige week had ze echter samen met Mathijs ontdekt dat ze wel precies dezelfde tint rood gebruikten in de achtergrond. Misschien hadden ze dus toch samengewerkt.

‘Je weet dat dat niet waar is,’ zei ze uiteindelijk.

‘Ik weet dat natuurlijk wel, Clea, maar onze klanten beginnen te twijfelen. Ze willen nou eenmaal je volledige focus hebben.’

‘Als ik werk, heb ik die altijd. Dat weet jij ook.’

‘Ja? Heb je die nog steeds?’

‘Ja!’

‘Heb je eigenlijk wel gezien hoe je ogen er vandaag uitzien?’

Te klein en te rood, ja, en haar pupillen waren nog veel te groot. Natuurlijk had ze dat allemaal vanochtend gezien. Maar ze wilde Mathijs niet weer gelijk geven en haalde haar schouders op. ‘Het is de warmte. Ik slaap zo slecht.’

‘Serieus, Clea.’ Met opgestoken vinger deed Mathijs een stap dichterbij, als een teleurgestelde kleuterjuf die op het punt stond haar de hoek in te sturen. ‘Denk je nu echt dat ik dat geloof? Kijk nou... je haar staat alle kanten op. Zo te ruiken heb je niet eens gedoucht en volgens mij bloedt je oor.’

Ze greep naar haar oorlel en voelde dat die inderdaad vochtig was. ‘Ik had haast vanochtend.’

Mathijs schudde zijn hoofd. ‘Clea, kom op. Je moet...’

‘Ik móét nu vooral mijn moeder bellen.’ Ze sprong op en hield haar telefoon in de lucht. ‘Ik heb een Zoomcall met een of andere gemeente. Ik duik even het vergaderhok in. Zo klaar. Echt.’

‘Verdomme, Clea.’

Ze liep naar de glazen kamer achter in de ruimte. ‘We praten zo verder.’

Mathijs hief opnieuw zijn handen in de lucht, bijna wanhopig nu. ‘Dit kun je niet maken. Ik ben je compagnon. Ik...’

‘Straks heb ik alle tijd voor je, beloofd.’

Ze gaf hem een denkbeeldige kus in de lucht. Voordat Mathijs verder kon protesteren, sloot ze snel de deur, schoof aan de ovale tafel en legde haar telefoon naast de laptop. Ze had nog precies een minuut voordat ze een uur moest gaan luisteren naar nieuwe projecten, onbetrouwbare aannemers en bouwspullen die niet werden geleverd.

Vlug bekeek ze haar berichten en zag dat die Tom Klein zijn vage bericht opnieuw had gestuurd. Wie kon dat toch zijn?

Hier een stem uit het verleden. Kun je zo snel mogelijk contact opnemen?

Meer uit verveling dan uit nieuwsgierigheid stuurde Clea toch een reply, net op het moment dat haar moeder de call opende.

Het scherm lichtte op en de vrouw veerde op. Eindelijk. Ze opende het bericht en zag alleen een vraagteken. Het maakte niets uit. Het ging erom dat Clea had gereageerd. Dan wist ze nu zeker dat ze haar Facebook bijhield en kon ze de volgende stap van het plan zetten.

Bel me voor 11.00 uur op dit nummer, schreef ze en tikte de cijfers van het papiertje over. Ik heb een zeer aange-

name verrassing. Geen scam. Ik beloof dat je er blij van wordt. Je houdt toch zo van Italië?

De vrouw drukte op verzenden, verfrommelde het papiertje en liet het propje in het restje van haar cappuccino vallen, waarna ze het met haar lepeltje tot pulp drukte. Snel dronk ze haar kopje leeg. In haar ooghoek zag ze dat de jongen haar bestudeerde, maar ze wist zeker dat hij niet kon hebben gezien dat ze het propje had doorgeslikt. Zolang hij daar zat en niemand belde, was ze veilig. Nog achtentwintig minuten te gaan.

Clea staaarde naar het nummer in het bericht. Het begon met negenendertig, het landnummer van Italië. Hoe wist deze meneer Klein dat ze daar zo van hield? Het was geen geheim, maar ze haatte het als mensen dweepten met hun favoriete vakantieland. Bovendien ging haar liefde dieper, ze had er zelfs gestudeerd. In Florence, meer dan twintig jaar geleden. En daarna met Mattia...

‘En Clementine?’ vroeg ineens een zware mannenstem op het scherm. ‘Wat vind jij ervan?’

Clea schrok op. ‘Van die Vinex-wijk naast Ypenburg?’

Van alle kanten hoorde ze nu gekuch.

‘Nee, Nootdorp hebben we net al afgehandeld.’ Haar moeders stem klonk mierzoet. Meestal een teken dat ze zeer geïrriteerd was. ‘Burgemeester Caldenburgh vroeg naar je visie op de Muziekwijk, bij Schiedam in de buurt. Je weet wel, waar ik je vorige week dat dossier over stuurde.’

In gedachten zag Clea het rapport weer op tafel liggen. Nepjarendertighuizen, blijde mensen op de fiets of mannen lopend door het groen met kinderen aan de hand. Waarom leek het toch alsof het ontwerp van een nieuwbouwwijk altijd zo onrealistisch mogelijk moest zijn? ‘Weer groots opgezet zag ik. Mooie zichtlijnen en die loopbrug vond ik een perfecte oplossing.’

Gelukkig ging het gesprek meteen door over de breedte van de brug, maar Clea zag aan de samengeknepen lippen van haar moeder dat ze doorhad dat ze volkomen onzinnig had uitgekraamd.

Haar moeder zag er zoals altijd perfect verzorgd uit. Losjes opgestoken haren, een zijden blouse en matte lippenstift. Appelrood, net als hun haarkleur. Dat was het enige waarin ze identiek waren. Voor de rest waren ze het levende bewijs dat tegenpolen elkaar niet altijd aantrokken, zoals haar vader vroeger al zei.

Clea wierp een stiekeme blik op de klok boven het fornuis. Bijna elf uur. Als ze te weten wilde komen wie Tom Klein was en wat hij in godsnaam van haar wist, moest ze nu bellen. Maar het klonk als een hoax, of een stomme grap.

Ze staaarde door het raam naar Mathijs die weer achter de Degas was gaan zitten. Voorovergebogen, geconcentreerd, dicht op het doek, met zijn grote koptelefoon op. Zijn hoofd deinde mee met de muziek. Nina Hagen, meestal. Of Rammstein. Ze haatte zijn muziekkeuze, maar hij voelde als de broer die ze nooit had gehad. Soms irri-

tant, maar vaker lief en ontzettend grappig. Zoiets flauws als een scam faken zou hij nooit bedenken. Zijn humor was meer per ongeluk en juist daarom zo leuk.

Maar wat nou als het geen grap was? Ze zou er blij van worden, beloofde Tom Klein. Dat klonk na een beschaamende nacht in een studentenkamer toch als een prettig alternatief. En wat als het wel een scam was? Erger dan dit doelloze gezwets over zonnepanelen en gevelisolering kon het niet worden.

Clea schoof haar stoel naar achter. ‘Sorry dat ik u onderbreek, meneer Caldenburgh. Ik krijg een belangrijk telefoontje uit Londen. Ik ga er kort tussenuit en bel straks weer in.’

Net voordat ze de vergadering verliet, zag ze haar moeders kaken verstijven.